

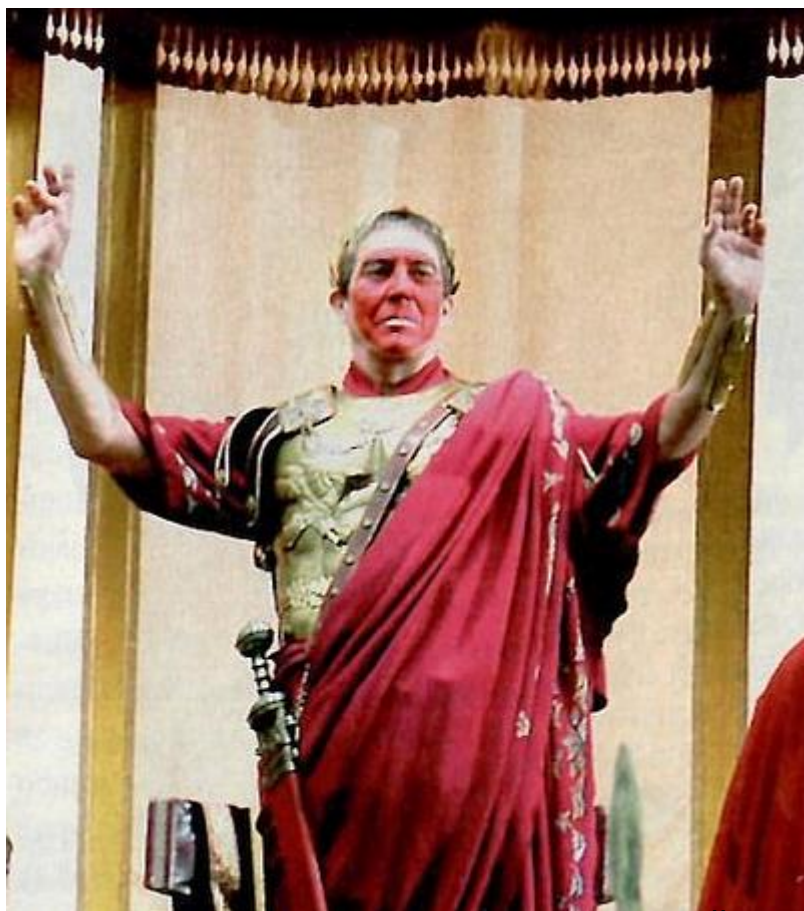
Caesar: Voják, Tvůrce, Autokrat

15. března, před více jak dvěma tisíci lety, byl v Římě, na místě, kde je nyní Corso Vittorio Emanuele, jedna z nejživějších tříd, ubodán mnohačetnými ranami spikleneckých dýk Gaius Julius Caesar.

Ve své „dramatické pentalogii“ *Polobozi* (1941) jej slovy Marka Antonia k senátorům oslavil český spisovatel František Zavřel, přihlížeje přitom až příliš průhledně ke zdejším (a tehdy protektorátním) poměrům, takto:

„Budme šťastni, že dýcháme stejný vzduch jako on! Budme pyšni, že slyšíme tep jeho křídel! Děkujeme bohům, že nám nechal nahlédnout do jeho plamenné dílny! Svět z ní vyšel přetvořen. My, kteří jej obýváme, přetvořme se rovněž! Odhodme malost, jež nám zabraňuje chápat Caesarovu velikost! Zničme trpaslíka, zvilého, běsnícího trpaslíka, který sídlí stále ještě v našich pohodlných duších! Nestavme ho proti němu! Nestavme trpaslíka proti obru! Je to počínání marné a hlavně směšné. Neplivejme na planoucí slunce! Naše sliny ho nemůžou zasáhnout. Neomílejme pusté fráze o rovnosti všech, když stojí před námi polobůh, který přehnětl zchátralý svět a dal mu nový obsah! Ukažme se hodnými alespoň zčásti! Méně nemůžeme učinit. Co jsme proti němu? Sotva lidé, skoro plazi, kteří sídlí ve svých podzemních děrách. Vylezme z nich a pohlédněme na božské slunce! Kdo je chce tupit, tupí sebe. Slunce plane dál. Hřejme se na něm! Učme se chápat jeho velikost! Caesar, více než člověk, sestoupil mezi nás. Potomek nejstarší latinské šlechty, sahající svým původem až k hrdinům Ilia a ke králům Říma, přišel nás

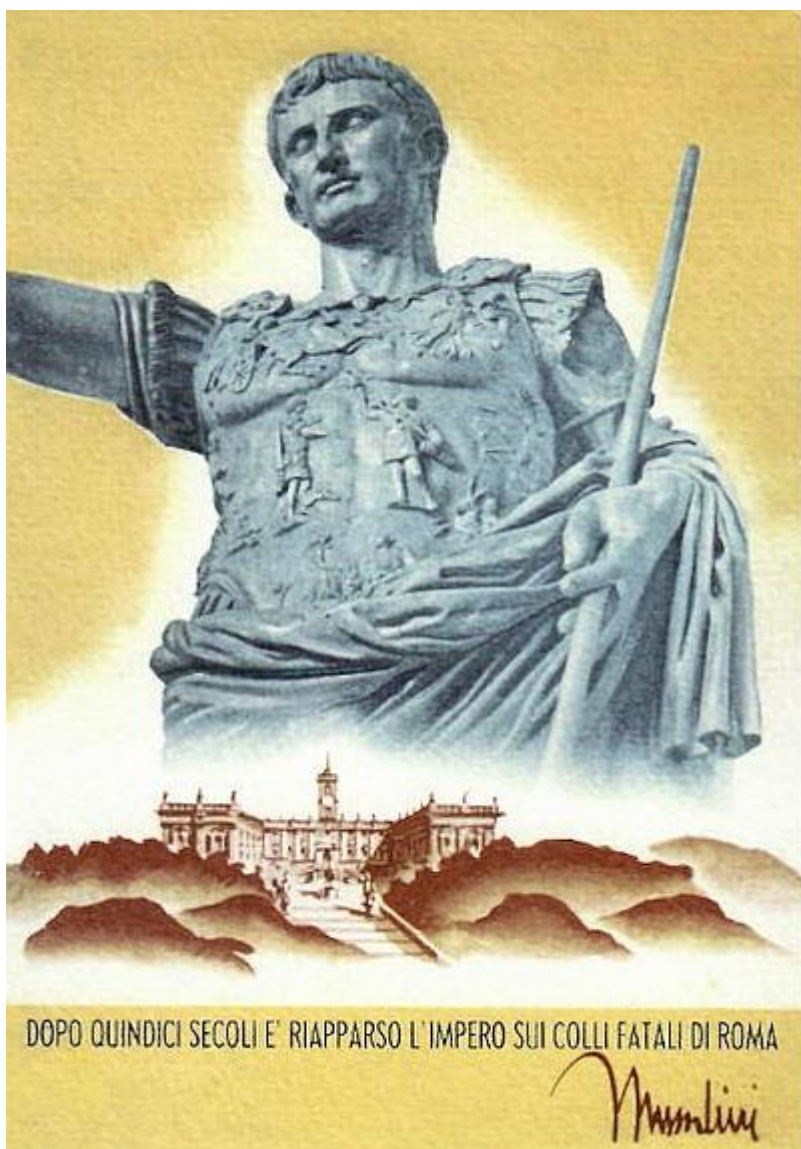
povznést. Postavili jsme se mu na odpor, ale on jej zlomil. Učinil nás velkými proti naší vůli. Poděkujme mu za to! (Je slyšet zvuk polnic.) Caesar přichází...”

*V představě tvůrců televizního seriálu **Rím** (2005); červánkový purpur je odpradávná barvou „árijských“ vojevůdců, snad aby připomínal jejich po-stav-ení na hraně temnoty nocí a světla dní.*

Avšak Imperátor a Otec vlasti, jak zní dva z Caesarových nejvýznačnějších čestných titulů, nebyl toliko velký voják, jehož osobní statečnosti, velkorysosti a válečnického umění si legionáři vysoce cenili (a rádi ho měli, že s nimi snášel všechny útrapy pochodů a bojů), a jehož „situační“ *Zápisky o válce galské* s potěšením dodnes studujeme. Byl především pravý re-formátor: „demiurg“. Vědom si faktu, že Řím již nelze řídit a spravovat institucemi a postupy, odpovídajícími malému městskému státu sedmi pahorků nad Tiberem, vyměřil a položil základy, na nichž pak stavěl Gaius Octavianus čili Augustus (Vznešený) nový „zlatý

věk“:

Na plakátě s Duceho slovy: „Po patnácti staletích se na římských pahorcích určených osudem znovu objevila Říše.“

Že byl Caesarův pozemský život hrubě přerušen, nás neudiví – organická látka se vždy protiví a vzpírá, je-li pod tlakem nové přísné Formy. O tom se znovu a znovu přesvědčují i reformátoři i neskonale skromnějších formátů než JE Autokrat, jehož osmiměsíční samovládu uznal i takový demokrat jako Černyševskij za „moudrou a blahodárnou pro Stát“ (během deseti dnů např. vydal řadu zákonů, na které mnozí čekali celá desetiletí).

Praesentia! Pod tlakem dnešních zdánlivě měkoučkých, zato pozvolna velice účinných formiček římská mládež protestuje (2015) v síni Julia Caesara na Kapitolu proti výměně historického znaku města „Spqr“ za „logo“ poplatné komerční době.

Rome & Jew?

Kdypak asi s něčím podobným vyrukují pražští radní? No řekněte, jak se opancéřovaná paže mávající mečem zpoza hradeb slučuje s „otevřenou společností“ ...

Poznámka: Jméno Caesar, dodnes v různě zkomolených podobách označující vladařskou hodnost (císař, car, Kaiser), je pravděpodobně odvozeno od slova *caesaries* – dlouhé vlasy. Což naznačuje starobylost rodu, neboť v prehistorických časech býval dlouhý vlas často znamením stavu svobodných mužů.